

DANA DOBRIN-FATOL

DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE PĂRINȚILOR ÎN CAZUL SEPARĂRII

□ părinți necăsătoriți □ nu locuiesc împreună □ părinți divorțați

Capitolul al IV-lea. Tipuri de acțiuni privind filiația

Stabilirea unei filiații corecte face parte din dreptul copilului la stabilirea și păstrarea identității sale, unul dintre drepturile fundamentale, instituite de Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului. Conform art. 9 al acestei legi, copilul are dreptul de a-și cunoaște părinții și de a fi îngrijit, crescut și educat de aceștia. Acest drept poate fi apărat prin acțiuni în instanță specifice, mai exact prin acțiuni privind filiația.

Acțiunile privind filiația au ca scop înlăturarea unei filiații stabilite eronat fie prin efectul legii (spre exemplu, situația în care paternitatea a fost stabilită prin efectul unei prezumții de paternitate ce nu corespunde adevărului biologic), fie din alte motive (spre exemplu, o eroare a persoanei care a întocmit actul de naștere ori certificatul de naștere). Aceste acțiuni sunt completate în majoritatea cazurilor de acțiuni în stabilirea unei filiații corecte.

Codul civil reglementează un număr de cinci acțiuni privind filiația. Acestea au unele elemente comune, dar și particularități pe care le vom trata în secțiunea aferentă fiecărei acțiuni în parte.

Regula este aceea că *atât timp cât o legătură de filiație legal stabilită n-a fost contestată în justiție, nu se poate stabili, pe nicio cale, o altă filiație.*

Acțiunile privind filiația sunt:

1. contestarea filiației;
2. stabilirea maternității;
3. stabilirea paternității față de tatăl din afara căsătoriei;
4. tăgada paternității;
5. contestarea filiației față de tată.

1. Contestarea filiației

1.1. Cadrul legal

Codul civil – Art. 421. *Acțiunea în contestația filiației*

(1) Orice persoană interesată poate contesta oricând, prin acțiune în justiție, filiația stabilită printr-un act de naștere ce nu este conform cu posesia de stat.

(2) În acest caz, filiația se dovedește prin certificatul medical constatator al nașterii, prin expertiza medico-legală de stabilire a filiației sau, în lipsa

certificatului ori în cazul imposibilității efectuării expertizei, prin orice mijloc de probă, inclusiv prin posesia de stat.

(3) Cu toate acestea, dovada filiației nu se face prin martori decât în cazul prevăzut la art. 411 alin. (3) sau atunci când există înscrisuri care fac demnă de crezare acțiunea formulată.

Art. 421 reglementează situația în care un copil are un act de naștere ce menționează ca părinte o anumită persoană, însă este crescut de o altă persoană, ce se comportă față de acesta ca și cum ar fi copilul său, precum și modalitatea de contestare a filiației acestui copil. Utilitatea practică a acestei acțiuni este dată de multiplele consecințe ale filiației, multiplele drepturi și obligații ale părinților față de copii și ale copiilor față de părinți, drepturi și obligații ce trebuie exercitate între rudele firești ori adoptive.

Această acțiune poate privi atât filiația față de mamă, cât și față de tată și poate fi pornită de orice persoană interesată, oricând, fiind una dintre cele mai generale acțiuni privind filiația.

1.2. Părțile în acțiune

Acțiunea în contestarea filiației poate fi pornită de orice persoană interesată.

Codul de procedură civilă – Art. 33. *Interesul de a acționa*

Interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual. Cu toate acestea, chiar dacă interesul nu este născut și actual, se poate formula o cerere cu scopul de a preveni încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau pentru a preîntâmpina producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara.

Interesul celui ce pornește acțiunea trebuie să fie^[1]:

– determinat – presupune că apelarea la un mijloc procesual ce intră în conținutul acțiunii civile poate fi justificată de un avantaj, de un folos practic concret;

– legitim – nu contravine legii sau regulilor de conviețuire socială (bunelor moravuri);

– personal – folosul practic trebuie să îl vizeze pe cel care recurge la forma procedurală, iar nu pe altcineva;

[1] G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, 2020, pp. 43-44.

– născut și actual, iar nu eventual – să existe în momentul în care se exercită acțiunea civilă (forma procedurală concretă), în sensul că partea s-ar expune la un prejudiciu numai dacă nu ar recurge în acel moment la acțiune (la forma concretă de manifestare a acțiunii).

Ar putea fi **titular** al cererii:

- copilul a cărui filiație este contestată;
- oricare dintre părinții aparenti ori firești/reali;
- alte persoane care ar putea avea un interes, precum moștenitorii părinților aparenti.

Consider că justificarea interesului copilului ori a părinților firești/pre-supuși ai acestuia nu trebuie să fie neapărat analizată în cazul promovării unei acțiuni, fiind întotdeauna în interesul acestor persoane contestarea unei filiații care nu corespunde adevărului. Însă, în cazul altor persoane interesul trebuie dovedit. Spre exemplu, se poate considera că interesul există în cazul moștenitorilor părinților firești, moștenitori care ar putea fi excluși de la moștenire ori ar putea primi o moștenire în cote incorecte dacă aparentul copil moștenește ca descendent al celor moșteniți. Un interes ar putea avea, spre exemplu, și soțul/soția respectivilor moștenitori ori copiii acestora.

1.3. Termenul de introducere a acțiunii

Acțiunea în contestarea filiației poate fi introdusă oricând, chiar și după moartea celui a cărui filiație se contestă, însă numai dacă acesta a lăsat moștenitori firești.

Această acțiune este, deci, **imprescriptibilă**, dar supusă unor condiții.

1.4. Probele în acțiunea în contestarea filiației

În cazul acestei acțiuni, art. 421 alin. (2) menționează în mod expres probele, prioritizându-le după valoarea probatorie.

Probele ce pot fi utilizate în cadrul acestei acțiuni sunt:

1. certificatul medical constatator al nașterii;
2. expertiza medico-legală de stabilire a filiației; sau
3. orice mijloc de probă, inclusiv:
  - a. prin posesia de stat;
  - b. prin martori, doar dacă printr-o hotărâre judecătorească s-a stabilit că a avut loc o substituie de copil ori că a fost înregistrată ca mamă a unui copil o altă femeie decât aceea care l-a născut.

1.5. Contestarea filiației față de mamă

În ceea ce privește filiația față de mamă, dreptul românesc consacră principiul filiației care rezultă din **faptul nașterii**, dictonul *mater semper certa est* [(identitatea) mamei e întotdeauna sigură] fiind baza filiației față de mamă atât în dreptul românesc actual, cât și în celelalte sisteme de drept din Europa și nu numai.

Principiul filiației rezultând din faptul nașterii era cândva o realitate clar stabilită și de necontestat, astăzi însă faptul nașterii nu mai este singurul care poate crea legături de filiație, având în vedere posibilitatea inseminării artificiale a mamei purtătoare, posibilitatea donării de ovule și a altor astfel de tehnici medicale prin care o femeie poate da naștere unui copil care nu este biologic al său. Totuși, legislația românească păstrează principiul conform căruia mama este femeia care a născut copilul, deși ar fi extrem de benefică și reglementarea legală a mamei purtătoare.

În ceea ce privește filiația față de mamă, **regula** este cea stabilită de art. 411 alin. (1) C. civ. care stabilește că posesia de stat conformă cu actul de naștere creează o prezumție absolută de maternitate – *nicio persoană nu poate reclama o altă filiație față de mamă decât aceea ce rezultă din actul său de naștere și posesia de stat conformă cu acesta*.

Practică judiciară

Tribunalul Cluj^[1] a respins apelul reclamantului împotriva sentinței civile nr. 6286 din 23 septembrie 2019 a Judecătorei Cluj-Napoca, prin care s-a respins cererea de chemare în judecată.

Situația în care în actul de naștere al unei persoane a fost înscrisă ca mamă o altă femeie decât aceea care l-a făcut, își are remediul în formularea unei acțiuni în justiție în contestarea filiației față de mamă, în cadrul căreia doada adevăratei filiații se poate face prin orice mijloc de probă. (...)

Prima instanță, a concluzionat corect că în speță nu s-a săvârșit o eroare materială în actul de stare civilă a reclamantului, care să permită îndreptarea sa prin procedura art. 57-58 din Legea nr. 119/1996 .

Potrivit art. 130 din Metodologia cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobate prin H.G. nr. 64/2011, „(1) Rectificarea unor rubrici din actul de stare civilă presupune îndreptarea unor erori materiale comise cu ocazia înregistrărilor de stare civilă și se face prin bararea textului greșit cu o linie orizontală și înscrierea, cu cerneală roșie, deasupra, a noului text”.

[1] Trib. Cluj, s. civ., dec. nr. 821 din 16 iulie 2020, rol.ii.ro.

La această procedură se poate apela atunci când s-au săvârșit erori materiale mărunte, cu privire la numele persoanelor săvârșite în actul de naștere al persoanei cu ocazia întocmirii acestuia, nu în situația în care în act este înscrisă o altă femeie decât aceea care l-a născut.

În speță, actul de naștere al reclamantului este conform cu declarația de naștere în care la rubrica „mamă” apare înscrisă (...), în vârstă de 28 de ani. Mama este identificată prin date amănunțite care aparțin cu totul altei persoane decât (...). Câtă vreme actul de naștere al reclamantului este conform cu declarația de naștere, nu se poate susține că s-a strecurat o eroare materială în cuprinsul actului de naștere, iar eroarea săvârșită, dacă a fost vorba de o eroare la acel moment, a fost asupra identității persoanei mamei, și nu o eroare materială.

Prin **excepție**, este înlăturată prezumția absolută de maternitate rezultată din posesia de stat conformă cu actele de naștere atunci când printr-o hotărâre judecătorească s-a stabilit că a avut loc o substituire de copil ori că a fost înregistrată ca mamă a unui copil o altă femeie decât aceea care l-a născut.

1.6. Contestarea filiației față de tată

Acțiunea în contestarea filiației față de tată^[1] va privi pe tatăl din afara căsătoriei, în cazul tatălui din căsătorie existând acțiunea specifică a contestării filiației față de tatăl din căsătorie, prevăzută de art. 434 din Codul civil.

Practică judiciară

Judecătoria Drăgășani^[2] a **admis** o cerere de contestare filiație având în vedere că era cu neputință ca pârâtul să fie tatăl minorei a cărei filiație se contestă. Cauza a avut ca obiect contestarea filiației față de tată, formulată de mamă, ca reprezentantă a minorei. (...)

În cauză, instanța a constatat că mama a solicitat:

– contestarea filiației față de tată, întrucât este cu neputință ca pârâtul să fie tatăl minorei;

---

[1] A se vedea, ca model „Acțiune în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie”, în *Ghidul practic modele de cereri pentru justițiabili în materia dreptului familiei*, p. 99, www.portal.just.ro.

[2] Jud. Drăgășani, compl. min. și fam., sent. civ. nr. 2596/2013, rol.ii.ro.

– anularea mențiunii din actul de naștere al minorei (...) în ceea ce privește rubrica „tată”, prin radierea numelui pârâtului.

În motivare s-a reținut că reclamanta s-a căsătorit cu pârâtul (...) conform actului de căsătorie înregistrat la Primăria (...). Din căsătoria reclamantei cu pârâtul au rezultat doi copii (...).

În luna martie a anului 2006, reclamanta s-a despărțit în fapt de pârât, iar din luna aprilie 2007 a intrat într-o altă relație de concubinaj.

La data de 05.03.2009, reclamanta a introdus acțiune de divorț, iar prin sent. civ. nr. 1009/2009, pronunțată de Jud. Bacău, s-a dispus: desfacerea căsătoriei prin divorț și încredințarea minorei spre creștere și educare reclamantei, cu obligarea pârâtului la plata pensie de întreținere în favoarea minorei și revenirea reclamantei la numele purtat anterior căsătoriei.

Arată reclamanta că, la momentul introducerii acțiunii de divorț, aceasta era despărțită în fapt de pârât de aproximativ 3 ani, timp în care nu a mai reluat conviețuirea cu pârâtul, având un alt domiciliu.

Minora (...) este rezultată din relația reclamantei de concubinaj.

La momentul înregistrării minorei, în registrul de naștere al Primăriei (...), la rubrica „tată” a fost trecut pârâtul, deși este cu neputință ca acesta să fie tatăl minorei.

Prezumția de paternitate nu-și găsește aplicarea în prezenta cauză, minora nefiind rezultatul din căsătoria reclamantei cu pârâtul, ci din relația acesteia de concubinaj, concubin ce s-a îngrijit de creșterea și îngrijirea minorei.

În drept, cererea este întemeiată pe dispozițiile art. 421 alin. (1) C. civ., art. 410 C. civ. și art. 114 alin. (1) C. proc. civ.

La cererea de chemare în judecată, reclamanta a atașat spre dovadă înscrisuri.

Pârâtul nu a formulat întâmpinare și nu a solicitat probe în apărare.

Instanța a încuviințat și a fost administrată proba cu înscrisuri și testimentială, fiind audiată martora propusă de reclamantă. (...) Arată martora că minora a fost crescută împreună de reclamantă și de concubin. Cunoaște că pârâtul, în prezent, se află în Italia și că reclamanta s-a căsătorit (...).

În ceea ce privește acțiunea în contestația filiației, Codul civil, în art. 421 prevede că „Orice persoană interesată poate contesta oricând, prin acțiune în justiție, filiația stabilită printr-un act de naștere ce nu este conform cu posesia de stat”. În această situație, filiația se poate dovedi prin orice mijloc de probă.

Raportând norma de drept precizată la speța dedusă judecării, instanța a reținut că se poate constata fără dubiu că pârâtul nu este tatăl minorei

de mai sus, prin urmare, a fost admisă acțiunea reclamantei și, în consecință, s-a dispus și radierea numelui de familie și a prenumelui pârâtului de la rubrica „tatăl” din actul de naștere al minorei. (...)

2. Stabilirea maternității

2.1. Cadrul legal

Cadrul legal al acțiunii în stabilirea maternității îl constituie **art. 422 și art. 423 din Codul civil**.

Art. 422. Acțiunea în stabilirea maternității

În cazul în care, din orice motiv, dovada filiației față de mamă nu se poate face prin certificatul constatator al nașterii ori în cazul în care se contestă realitatea celor cuprinse în certificatul constatator al nașterii, filiația față de mamă se poate stabili printr-o acțiune în stabilirea maternității, în cadrul căreia pot fi administrate orice mijloace de probă.

Art. 423. Regimul juridic al acțiunii în stabilirea maternității

(1) Dreptul la acțiunea în stabilirea filiației față de mamă aparține copilului și se pornește, în numele acestuia, de către reprezentantul său legal.

(2) Acțiunea poate să fie pornită sau, după caz, continuată și de moștenitorii copilului, în condițiile legii.

(3) Acțiunea poate fi introdusă și împotriva moștenitorilor pretinsei mame.

(4) Dreptul la acțiune este imprescriptibil.

(5) Dacă însă copilul a decedat înainte de a introduce acțiunea, moștenitorii săi pot să o introducă în termen de un an de la data decesului.

2.2. În ce condiții se poate introduce acțiune în stabilirea maternității

Acțiunea în stabilirea maternității^[1] poate fi pornită doar în cazul în care:

– din orice motiv, dovada filiației față de mamă nu se poate face prin certificatul constatator al nașterii. Dacă certificatul constatator al nașterii nu există, fie pentru că nu a existat niciodată, fie pentru că a fost

---

^[1] A se vedea „Acțiune în stabilirea filiației copilului față de mamă”, în *Ghidul practic...*, op. cit., p. 86.

distrus ori pierdut ori este indisponibil din alt motiv, se poate introduce o acțiune în stabilire a maternității;

– dacă se contestă realitatea celor cuprinse în certificatul constatator al nașterii.

De reținut: Dacă certificatul constatator al nașterii există și corespunde cu posesia de stat, atunci trebuie contestată maternitatea și apoi deschisă o acțiune în stabilirea maternității.

2.3. Părțile în acțiune

În acțiunea în stabilirea maternității, **reclamantul** va fi:

– copilul – cât timp acesta este minor, acțiunea se va porni de către reprezentantul său legal;

– moștenitorii acestuia, care pot introduce sau continua acțiunea introdusă de către copil.

Pârât în această acțiune va fi:

– pretinsa mamă;

– moștenitorii acesteia.

2.4. Termenul de introducere a acțiunii

Acțiunea poate fi introdusă:

– de către copil → oricând în timpul vieții acestuia;

– de către moștenitorii copilului → în termen de un an de la decesul copilului.

În conformitate cu art. 6 alin. (4) C. civ., *prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.*

1. dacă copilul este născut anterior intrării în vigoare a Codului civil, atunci, conform **Codului familiei**, acțiunea poate fi introdusă oricând în timpul vieții de către acesta;

Art. 52 C. fam.: Acțiunea pentru stabilirea filiației față de mamă aparține numai copilului; ea poate fi pornită de reprezentantul legal, în cazul în care copilul este minor sau pus sub interdicție. Dreptul de a porni acțiunea pentru stabilirea filiației față de mamă nu trece asupra moștenitorilor copilului; ei pot continua acțiunea pornită de acesta. Acțiunea pentru stabilirea filiației față de mamă poate fi pornită și împotriva moștenitorilor pretinsei mame. Acțiunea nu se prescrie în timpul vieții copilului.

2. dacă copilul decedează după introducerea acțiunii, ea poate fi continuată de moștenitori;

3. dacă copilul a decedat și nu a început acțiunea, prescripția poate fi opusă moștenitorilor care vor să înceapă acțiunea în termen de un an de la deces, însă admiterea sau respingerea acestei excepții trebuie avută în vedere de judecător, în funcție de speța în cauză.

Practică judiciară

Minora s-a născut la data de 16.01.2009, în Italia, având filiația stabilită numai față de tată, conform certificatului de naștere.

Din analiza dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, se reține că stabilirea filiației este supusă dispozițiilor legale în vigoare la data nașterii copilului a cărei filiație se solicită a fi constatată, astfel încât prezenta cauză urmează a fi soluționată raportat la dispozițiile Codului familiei.

Potrivit art. 47 C. fam., „filiația față de mamă rezultă din faptul nașterii. Ea se dovedește prin certificatul constatator al nașterii”.

Conform art. 50 C. fam., „în cazul în care, din orice împrejurări, dovada filiației față de mamă nu se poate face prin certificatul constatator al nașterii, ori în cazul în care se contestă realitatea celor cuprinse în certificatul constatator al nașterii, dovada filiației se poate face în fața instanței de judecătorești prin orice mijloc de probă”.

De asemenea, potrivit art. 8 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, copilul are dreptul la stabilirea și păstrarea identității sale.

Instanța reține din actele medicale eliberate de Spitalul (...) Italia, că minora s-a născut la data de 16.01.2009.

Prin răspunsurile date la interogatoriul administrat de instanță, în ședința publică din data de 10.12.2014, pârâta a recunoscut maternitatea minorei și a fost de acord cu înscrierea numelui și prenumelui său în actul de naștere al minorei, la rubrica „mamă”.

Din declarația martorului audiat în cauză rezultă că părțile au avut o relație de concubinaj și au locuit în Italia, relație din care a rezultat minora. Același martor a declarat că, de la naștere, minora a rămas în grija mamei și, în același an, mama împreună cu minora au venit în România, unde locuiesc în prezent, iar tatăl minorei a rămas în Italia.

Față de aceste considerente, instanța, având în vedere ocrotirea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale minorei și respectul față de viața de familie, care cere ca realitatea biologică și socială să prevaleze în statutul civil al persoanei, în temeiul art. 50 C. fam., a admis acțiunea

civilă formulată și a constatat că pârâta este mama minorei, născută la data de 16.01.2009, în Italia, și a dispus înscrierea numelui și prenumelui acesteia în actul de naștere al minorei la rubrica „mamă”.

În baza art. 101 C. civ., la rămânerea definitivă a prezentei sentințe, un exemplar se va comunica Serviciului Public Comunitar de Evidență a Persoanelor din cadrul Consiliului Local al orașului, în vederea înscrierii mențiunii corespunzătoare în actul de naștere al minorei^[1].

3. Stabilirea paternității față de tatăl din afara căsătoriei

3.1. Cadrul legal

Cadrul legal al acțiunii în constatarea paternității față de tatăl din afara căsătoriei^[2] îl constituie **art. 424-428 din Codul civil**.

Art. 424. Stabilirea paternității prin hotărâre judecătorească

Dacă tatăl din afara căsătoriei nu îl recunoaște pe copil, paternitatea acestuia se poate stabili prin hotărâre judecătorească.

↳ această acțiune poate fi introdusă doar dacă există un refuz al tatălui din afara căsătoriei de a recunoaște copilul.

Dacă nu există un astfel de refuz, acțiunea în stabilirea paternității va fi **respinsă** ca neîntemeiată^[3].

Practică judiciară

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Judecătoriei (...), reclamanta a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul, să i se aprobe cererea de schimbare a numelui celor trei copii ai săi pe numele actual de căsătorie al soțului său, dorind să fie înfiați. (...)

În fapt, la data de 03.08.2006, 01.09.2009 și 24.06.2014 s-au născut minorei, fiindu-le stabilită filiația doar față de mamă, respectiv față de reclamantă, astfel cum rezultă din certificatele de naștere aflate la dosar (...)

La data de 31.01.2019, reclamanta s-a căsătorit cu pârâtul (...)

În drept, conform art. 408 alin. (3) C. civ., filiația față de tatăl din afara căsătoriei se stabilește prin recunoaștere sau prin hotărâre judecătorească.

[1] Jud. Reșița, s. civ. și pen., sent. nr. 6 din 7 ianuarie 2015, rol. ro.

[2] A se vedea „Acțiune în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei”, în *Ghidul practic...*, op. cit., p. 90.

[3] Jud. Constanța, s. civ., sent. civ. nr. 534 din 22 ianuarie 2020, rol. ro.

rească, după caz. De asemenea, potrivit art. 424 C. civ., dacă tatăl din afara căsătoriei nu îl recunoaște pe copil, paternitatea acestuia se poate stabili prin hotărâre judecătorească.

Dispozițiile legale anterioare stabilesc, așadar, regula subsidiarității stabilirii paternității copilului pe cale judecătorească, această din urmă cale fiind deschisă exclusiv în ipoteza în care tatăl din afara căsătoriei nu îl recunoaște pe copil.

În cauza dedusă judecății, instanța a constatat că pârâtul a solicitat admiterea acțiunii, achiesând la susținerile părții adverse. Instanța a reținut că, potrivit art. 416 alin. (1) C. civ., recunoașterea poate fi făcută prin declarație la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor, prin înscris autentic sau prin testament, precum și că, în cauză, nu este îndeplinită condiția existenței refuzului tatălui de a-l recunoaște pe copil, astfel încât să se recurgă la intervenția organului judiciar.

Din cauza neîndeplinirii condiției subsidiarității, instanța a stabilit că cererea formulată este neîntemeiată.

3.2. Părțile în acțiune

Art. 425. Acțiunea în stabilirea paternității

(1) Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei aparține copilului și se pornește în numele lui de către mamă, chiar dacă este minoră, sau de către reprezentantul lui legal.

(2) Ea poate fi pornită sau, după caz, continuată și de moștenitorii copilului, în condițiile legii.

(3) Acțiunea în stabilirea paternității poate fi pornită și împotriva moștenitorilor pretinsului tată.

Reclamant în acțiunea în stabilirea paternității poate fi:

- copilul – prin mama sa ori prin reprezentantul legal;
- moștenitorii copilului.

Pârât în acțiune poate fi:

- pretinsul tată;
- moștenitorii pretinsului tată.

3.3. Termenul în care poate fi introdusă acțiunea

Acțiunea în stabilirea paternității poate fi introdusă:

- oricând în timpul vieții copilului;